

2017. február 7. 23:17

Baj, ha az óvodás gyermek nem rajzol?

Egy gyerek „működése” három pilléren áll: az érzelem, a mozgás és a gondolkodás. És ezek a jellegzetességek úgy kapcsolódnak egymáshoz, mint egy hajfonat szálai: ami az egyikben történik, az fog történni a másik kettőben is a fejlődés során, ez jellemzi szinte végig az óvodás kort.

Ha dühös egy kisgyermek, akkor az a mozgásban is leképeződik, vagyis mérgesen toppantani, esetleg rugdosni, csípni, marni fog.

A gondolkodás hat éves kor körül veszi át a főszerepet, ekkortól már ez fogja irányítani a mozgást és az érzelmeket. Bár itt is lehetnek egyéni eltérések a fejlődésben, és ez természetes. Nagyon fontos, hogy ha egy mozgásforma felcserélődik vagy kimarad, annak lehetnek következményei, és itt érkezünk el a rajzoláshoz, illetve annak hiányához.

Ez pedig azért aggasztó, mert a kimaradás, illetve csere szinte mindig előrejelezhet tanulási- esetleg alkalmazkodási nehézséget. A szakma számára »visszafelé« derült ki, hogy ha nehezebben boldogul a gyerek a finommotorikus mozgásokkal, vagy egyáltalán nem rajzol, sokszor a mozgásfejlődési eltérések már előre jelezhettek (volna) a gondot. Sőt, a mozgásfejlődés nem megfelelő módja állhat akár agresszív viselkedés hátterében is.

Az idegrendszeri éretlenség, illetve a két agyfélteke diszharmóniája okozhatja azt, hogy a gyerekek nem okoz örömet a rajolás, ezért nem is bíbelődik az alkotásnak ezzel a fajtájával. A rajolás hiánya pedig jelzi az idegrendszer éretlenségét, diszharmonikus működését, aminek működését ilyenkor speciális mozgással lehet harmonizálni.

A rajolásnak rendkívül fontos az élményfeldolgozó szerepe is, bizonyos traumákat, belső problémákat a legegyszerűbben rajzzal tudják kifejezni. De ha egy gyerek sokat beszél, az élményfeldolgozó szerepet át tudja venni a beszélgetés, viszont az idegrendszer ilyen irányú fejlesztését, amit a rajolás lenne hivatott »végezni«, ilyenkor mozgással, mozgásfejlesztéssel keresztül lehet elérni.

(...)

Nem, nem a rajz gyakoroltatása. Hanem a mozgás!

És elérteztünk a gyerekekkel foglalkozó pszichológiai cikkek általános megfajlásához: a mozgás olyannyira háttérbe szorul a mai világban, hogy ez súlyos hatással van az idegrendszeri fejlődésre. A sok, szabad mozgás az alapja mindennek, ezzel lehet a legjobban az agyféltekéket harmonizálni és az idegrendszert fejleszteni. Az óvodákban minimális területen kell léteznie 25-30 gyerekeknek, nincsen szabad tér a mozgásra, a gyerekek állandóan frusztrálódnak a mozgásukban.

A megoldás tehát itt is a mozgás: a nagymozgások, mint pl. a csúszdázás, hintázás, futás, ugrálás és az úszás is nagyon hasznos. Angliában pl. az óvodai nevelés részét képezi egy speciális mozgásterápia, ami a két agyfélteke összehangolódását hivatott elérni, fejleszteni, ezzel szemben itthon viszonylag kis alapterületű csoportszobákban kénytelenek a gyerekek a nap nagy részét eltölteni. Ha belefér, menjünk gyalog az óvodába, és gyalog sétáljunk haza, és közben ejtsünk útba egy játszóteret, ahol »viszonylag« szabadon mozoghat az óvodás, hétvégén kiránduljunk, töltsünk minél több időt a szabadban.”